

Съ отчаяние напусналъ Хензерихъ Римъ. Чакъ тогава слѣпата Клавдия се върнала въ своята кжца. Тя събрала останкитѣ отъ прѣдишнитѣ си бащини богатства и ги раздала даромъ на бѣднитѣ.

Клавдия се прѣдала да служи на своя народъ: утѣшавала нещастнитѣ и натжженитѣ, прислужвала на болнитѣ. Тя се притичала на помощъ на всички, които се нуждаяли и прѣкарвали въ неволя. А такива имало много... Защото войната, като всѣка война, донесла разорение за всички... „Нашата Слѣпа“ я наричалъ благородниятъ римски народъ. Всѣки ѝ правялъ поклонъ, макаръ тя и никого да не можела да види. А тя всѣкога бързала да се яви тамъ, дѣто я викалъ гласътъ на хорскитѣ нужди и чернитѣ свѣтовни грижи...

Прѣв.: Г. Стояновъ.



## Тояжната на дѣда Хозара.

(Испанска приказка).

дно врѣме живѣлъ единъ човѣкъ, на име дѣдо Хозаръ. Той билъ доста богатъ, но ималъ само три занаята: ялъ, пилъ и спалъ.

Затова той скоро осиромашелъ. Дѣцата му плакали за хлѣбъ, а жена му се карала всѣки день. Домъчнѣло на стареца, взелъ едно въже и отишелъ въ гората да се обѣси.

Метналъ въжето прѣзъ единъ клонъ, завързва клюпъ и кога да го върже около шията си, вдига глава и на върха на дървото вижда една златна катеричка, съ елмази на опашката, а очитѣ ѝ — два живи вжлена...